

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **JUDr. V. Š.,** zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje,** se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2017, č. j. KUJCK 90063/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 2. 2018, č. j. 53 A 13/2017 - 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice (dále též „správní orgán prvního stupně") ze dne 10. 4. 2017, č. j. SO/1865/2017, kterým byl žalobce uznán vinným tím, že dne 15. 1. 2017 ve 12:07 hod. jel jako řidič vozidlem tov. značky Peugeot, reg. značky X po pozemní komunikaci I. třídy č. 34 v obci Štěpánovice – ulice Třeboňská u domu čp. 270, ve směru od Českých Budějovic na Třeboň, v úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/hod., rychlostí 82 km/hod. (po odečtení nejvyšší přípustné odchylky měřícího zařízení min. 79 km/hod.), tedy rychlostí překračující nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 20 km/hod. Tímto jednáním žalobce porušil ustanovení § 4 písm. a) a b) a § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a dopustil se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona. Správní orgán prvního stupně za tento přestupek žalobci podle § 11 odst. 1

písm. b) a § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu uložil pokutu ve výši 2.500 Kč a dále mu podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb. uložil povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž namítal nezákonnost uložené pokuty v důsledku absence jejího řádného odůvodnění. Rozhodnutí žalovaného je proto podle žalobce zároveň nepřezkoumatelné. Správní orgán nezohlednil § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky"), který měl být použit, vzhledem k tomu, že tato nová právní úprava, umožňující uložení nižší pokuty, než je zákonem stanovená hranice, je pro žalobce příznivější a v případě žalobce je dána řada polehčujících okolnosti, v důsledku nichž je závažnost spáchaného přestupku minimální. Další vada, pro kterou je třeba rozhodnutí správního orgánu podle žalobce zrušit, spočívá v neuvedení konkrétní formy zavinění.

[3] Žalobce dále namítal, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze měřícího zařízení (dále též Návod), jelikož v dráze paprsků jím vysílaných se nacházel sloup veřejného osvětlení, čímž došlo k nežádoucí reflexi a ovlivnění měření. Správní orgány obou stupňů pochybily, když konstatovaly, že měření proběhlo v souladu s Návodem, který však neprovedly, přestože to žalobce navrhoval. Bez provedení tohoto důkazu však nebylo možné konstatovat soulad či nesoulad měření s požadavky stanovenými na toto měření. Rychloměr navíc byl chybně ustaven, což je podle žalobce zřejmé ze snímku, kde je patrný velký záběr kamery měřícího zařízení na pravou stranu vozovky. Podle žalobce mělo být provedeno ohledání místa za účelem zjištění úhlu měření.

[4] Za nesprávný považuje žalobce postup žalovaného, který při vypořádání jeho námitky, že v místě měření byla nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h, nikoli 50 km/h vycházel pouze z úředního záznamu Policie ČR, který však sám o sobě není důkazem, a neprovedl k této námitce žádné další důkazy.

[5] Krajský soud v Českých Budějovicích v záhlaví citovaným rozsudkem žalobu zamítl. Ve vztahu k odůvodnění výše pokuty neshledal krajský soud v rozhodnutích správních orgánů žádné pochybení. Uloženou sankci shledal zdůvodněnou v souladu s § 12 zákona o přestupcích způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková její výše odpovídá konkrétním okolnostem daného případu.

[6] Krajský soud dále poukázal na skutečnost, že zákon o odpovědnosti za přestupky nebyl v době vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně účinný a konstatoval, že mimořádné snížení výměry pokuty je institutem výjimečným, který je správní orgán oprávněn, nikoliv povinen, využít pouze ze zákonem stanovených důvodů. Správní orgán nebyl povinen postupovat ve vztahu k § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky tak, jak požaduje žalobce.

[7] Krajský soud nepřijal ani námitku týkající se formy zavinění, neboť správní orgán prvního stupně ve výroku rozhodnutí konstatoval formu zavinění z nedbalosti, která je v případě přestupku žalobce kladeného žalobci za vinu postačující, a v odůvodnění

rozhodnutí pak předložil a řádně odůvodnil své úvahy, na základě kterých k tomuto závěru dospěl.

[8] Krajský soud neshledal, že by skutkový stav neměl oporu ve spise a došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem. Neztotožnil se s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro nedostatek důvodů. Námitce žalobce, že správní orgány obou stupňů pochybily, když konstatovaly provedení měření v souladu s návodem k obsluze, aniž by tento provedly jako důkaz, krajský soud nepřisvědčil, neboť v radarovém svazku není viditelná žádná odrazová plocha, což vylučuje ovlivnění měření. Rychlost byla měřena schváleným rychloměrem s platným ověřovacím listem proškolenými policisty. Nebyl tak dán důvod provádět důkaz návodem k obsluze, což žalovaný srozumitelně odůvodnil. Žalovaný navíc doložil soudu osvědčení prokazující, že jeho zaměstnanec určený jako oprávněná úřední osoba absolvoval odborné přípravy pro užívání silničních rychloměrů typů RAMER7, AD9, RAMER10 a PolCam ve všech modifikacích. V projednávané věci bylo měřeno rychloměrem RAMER 10C, žalovaný byl tedy naprosto schopen vyjadřovat se k fungování předmětného rychloměru a hodnotit záznam jím pořízený.

[9] Jako nedůvodnou vyhodnotil krajský soud rovněž námitku, že nebyl proveden žalobcem navržený důkaz ohledáním místa, který požadoval k prokázání, zda rychloměr byl správně ustaven, aniž by to správní orgán odůvodnil. Výsledek měření totiž není stižen žádnou zjevnou vadou a není zde důvodných pochybností o průběhu měření rychlosti žalobcova vozidla, resp. o výběru stanoviště pro měření. Sloup veřejného osvětlení, který je na snímku zachycen, se zjevně nenachází v takové pozici, aby mohl jakýmkoli způsobem ovlivnit výsledek měření. V opačném případě lze důvodně předpokládat, že by obrazovka měřicího přístroje indikovala chybové hlášení, a měření by se pravděpodobně vůbec neuskutečnilo. Zadní část vozidla se nachází v radarovém svazku, což je pro řádný průběh měření rozhodné. Není zde objektivní důvod se domnívat, že rychloměr byl chybně ustaven. Krajský soud stejně jako správní orgány shledal, že bylo měřeno v souladu s Návodem. Důkaz ohledání místa by tak byl nadbytečným a jeho provedení pouze na základě nedůvodné a ničím nepodložené fabulace žalobce by bylo v rozporu se zásadami správního řízení. Soudu není zřejmé, proč by měl být velký záběr kamery rychloměru na pravou stranu vozovky indikátorem jakéhokoli pochybení při ustavení rychloměru. Neprovedení navrženého důkazu bylo dostatečně odůvodněno.

[10] Stejně tak krajský soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce týkající se nejvyšší dovolené rychlosti v místě spáchání přestupku, neboť výstup z rychloměru jednoznačně zachycuje vozidlo jedoucí v zastavěném úseku komunikace (v obci u domu č. 270) a podává informace o místě spáchání přestupku, a to včetně rychlostního limitu 50 km/hod. Není zde jediná indicie svědčící o jiném než shora uvedeném rychlostním limitu. Žalobce na podporu svého tvrzení, že v daném úseku je rychlostní limit 70 km/hod., nepředložil žádný důkaz.

[11] K námitce žalobce, že úřední záznam nemůže sloužit sám o sobě jako důkaz, krajský soud uvedl, že správní orgány skutkový stav zjistily na základě dostatečného množství podkladů, které nebyly ve vzájemném rozporu, tj. shromáždily tolik důkazních prostředků, kolik bylo třeba k tomu, aby byly okolnosti spáchání přestupku postaveny

najisto. Nevycházely přitom pouze z úředního záznamu, ale i z dalších podkladů. Krajský soud proto nepřisvědčil ani námitce žalobce, že žalovaný porušil § 3 správního řádu a konstatoval, že k doplnění dokazování nebyl dán žádný relevantní důvod.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[12] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost, v níž stejně jako v žalobě namítal, že správní orgán byl povinen posoudit naplnění podmínek pro mimořádné snížení sankce podle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky a uvedl, že tyto podmínky naplněny byly. Podle stěžovatele totiž správní orgán sice nemá povinnost *a priori* přistoupit k mimořádnému snížení spodní hranice pokuty. Má však povinnost provést správní úvahu nad tím, zda jsou dány důvody k takovému postupu, a pokud dospěje k závěru, že ano, pak má povinnost přistoupit k mimořádnému snížení výměry pokuty. Pokud by správní orgán neměl povinnost k provedení této správní úvahy, pak by i ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky bylo nadbytečné a záviselo by na libovůli správního orgánu, zda přistoupí k úvaze o naplnění dispozice této právní normy. Správní orgán má tuto povinnost z úřední povinnosti, neboť zákonodárce nekoncipoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový. Podle stěžovatele není možné, aby správní orgán rozhodoval tak, jako kdyby § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky vůbec neexistoval. Zkrácení na svých právech spatřuje stěžovatel v tom, že v průběhu přestupkového řízení došlo ke změně zákona stran hmotněprávní úpravy sankcí, která byla ve prospěch žalobce, avšak správní orgán tuto změnu zákona ignoroval. Vadou v tomto smyslu je podle stěžovatele již sama skutečnost, že žalovaný vůbec neuvažoval nad tím, zda je nová právní úprava pro stěžovatele příznivější a novou právní úpravu vůbec nehodnotil. V této souvislosti stěžovatel poukázal na rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2014, č. j. 7 As 34/2013 - 29.

[13] Krajský soud dále opomenul námitku, že forma zavinění není konkretizována ve výroku rozhodnutí ani v jiné části rozhodnutí. Podle stěžovatele musí být z rozhodnutí seznatelná přesná forma zavinění, přestože ve výroku rozhodnutí postačovalo uvést, že přestupek byl spáchán z nedbalosti.

[14] Měření rychlosti proběhlo v rozporu s návodem k obsluze, neboť v dráze paprsků vysílaných rychloměrem se nacházel sloup veřejného osvětlení. Správní orgán prvního stupně však návod k obsluze neprovedl jako důkaz, neboť podle jeho názoru snímek nevykazuje žádné vady ani nedostatky, a proto je navržený důkaz dle správního orgánu nadbytečný. Závěr, že sloup veřejného osvětlení se nachází mimo radarový svazek, považuje stěžovatel za ničím nepodložené tvrzení. Radarový svazek, tj. výseč, ve které jsou vysílány radarové vlny, není ze snímku nijak seznatelná. Podle stěžovatele je výseč reality odpovídající radarovému svazku celá fotografie. Z žádného podkladu se přitom nepodává, zda je radarovým svazkem oblast celého snímku, nebo jen jeho část. Právě proto nelze učinit závěr, že sloup se nachází mimo radarový svazek, dokud nebude proveden důkaz k této skutečnosti – např. stěžovatelem navržený návod k obsluze rychloměru, to vše za situace, kdy stěžovatel předložil diagram skutečné podoby svazku měřícího zařízení, ze kterého se podává, že radarový svazek je svým záběrem dokonce širší, než fotografie samotná. Stěžovatel netvrdil, že by rychloměr nebyl ověřen, ale že jej policisté nepoužili v souladu s Návodem. Ani poukaz na skutečnost, že měření provedli proškolení policisté,

neodpovídá na výtku stěžovatele, že rychloměr byl použit nesprávně. Podle stěžovatele nebyl dán zákonný důvod k odmítnutí provedení navrženého důkazu. V této souvislosti stěžovatel poukázal na rozsudek NSS ze dne 30. 7. 2015, č. j. 9 As 42/2015 - 39.

[15] Závěrem stěžovatel namítl, že přestupek byl nesprávně právně kvalifikován, neboť v úseku, v němž došlo k měření, nebyla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, ale 70 km/h. Důkazy, z nichž správní orgán vycházel, nejsou podle stěžovatele způsobilé objasnit otázku nejvyšší dovolené rychlosti v místě. Vzhledem k tomu, že uvedené tvrzení stěžovatele je v rozporu s úředním záznamem, z něhož správní orgány při posouzení věci vycházely, bylo podle názoru stěžovatele třeba doplnit dokazování.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že správní orgán prvního stupně rozhodoval v době, kdy zákon o odpovědnosti za přestupky nebyl účinný, a proto nebylo ani možné užít § 44 tohoto zákona. Stanovenou formu zavinění považuje žalovaný za dostatečnou. Z provedeného dokazování je podle žalovaného zřejmé, že se stěžovatel dopustil přestupkového jednání tak, jak je mu kladeno za vinu. Pozice měřícího vozidla v okamžik měření je orientačně zachycena pomocí souřadnic GPS a místo měření je popsáno v úředním záznamu hlídky. Mezi vozidlem a radarovou hlavou není žádný předmět a v radarovém svazku není viditelná žádná odrazná plocha. Část sloupu veřejného osvětlení je zcela mimo radarový svazek a konstrukce stěžovatele, který vyhotovil grafický diagram prokazující, že sloup se nachází v radarovém svazku, přestože to ze snímku z radaru nevyplývá, je pouhou nepodloženou hypotézou. Stěžovatelovo tvrzení o nejvyšší dovolené rychlosti v místě měření označil žalovaný za nepodložené.

III. Posouzení kasační stížnosti

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Stěžovatel v kasační stížnosti v prvé řadě namítal, že správní orgán byl povinen posoudit naplnění podmínek pro mimořádné snížení sankce podle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky. Nejvyšší správní soud k této námitce považuje za vhodné nejprve uvést, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno dne 10. 4. 2017, rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 24. 7. 2017, tj. již za účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, který nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017.

[20] Argumentaci stěžovatele týkající se § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky lze přisvědčit potud, že zákonodárce nekoncipoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady

zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu.

[21] V právní úpravě trestů za přestupek, jehož se stěžovatel dopustil, nedošlo k podstatným změnám oproti právní úpravě účinné v době spáchání přestupku. Stěžovatel se porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, za který mu byla uložena sankce podle § 125c odst. 5 písm. f) tohoto zákona. V obsahu těchto ustanovení zákona o silničním provozu k žádné změně nedošlo. Za změnu ve prospěch stěžovatele nelze považovat ani přepracování ustanovení o určení druhu a výměry sankce (nově „správního trestu"; viz § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky) a podrobnější vymezení kritérií pro uložení pokuty (§ 38 až § 40 téhož zákona).

[22] Naproti tomu právní úpravu obsaženou v § 44 zákona o odpovědnosti o mimořádném snížení výměry pokuty za přestupek by bylo v zásadě možné považovat za ustanovení, které je pro pachatele příznivější, než dříve platná právní úprava, která uložení pokuty pod dolní hranicí sazby stanovené zákonem neumožňovala. Zásada použití pozdější příznivější právní úpravy zakotvená v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a provedená § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, resp. § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, je konkretizována v § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky takto: *Na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.* Při rozhodování o tom, které posuzování je pro pachatele příznivější, se nelze omezovat na srovnávání trestních sazeb, ale je třeba konkrétní případ předběžně posoudit podle všech ustanovení starého a nového práva a pak se zřetelem ke všem ustanovením o podmínkách trestní (zde přestupkové) odpovědnosti (též k důvodům jejího zániku) a trestu (též k možnosti podmíněného odsouzení, upuštění od potrestání atd.) uvážit, co je příznivější (srov. Novotný, O., Dolenský, A., Jelínek, J., Vanduchová, M.: Trestní právo hmotné – I. obecná část. Praha, Codex, 1997, str. 38).

[23] Použití zásady retroaktivity ve prospěch pachatele by tedy v úvahu připadalo, avšak pouze v případech, na které by toto ustanovení alespoň teoreticky mohlo dopadat. Podle § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky lze pokutu *uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost*. Stěžovatel uvádí, že v jeho případě mělo být aplikováno písm. c) citovaného ustanovení, což zakládá na tvrzení, že pokuta 2500 Kč uložená na spodní hranici zákonné sazby je v jeho případě nepřiměřeně přísná. Toto tvrzení však nijak nekonkretizuje, nedokládá své osobní poměry, aby osvětlil nepřiměřenou přísnost uložené pokuty a takové skutečnosti ani nijak nevyplývají ze spisu. Nejvyšší správní soud uvádí, že dopravní přestupek stěžovatele lze pokládat za běžný bez zvláštních okolností, které by zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného

institutu snížení výměry sankce. Správní orgány sice zjistily některé polehčující okolnosti (nízký provoz, rovný úsek komunikace, přestupkovou bezúhonnost stěžovatele), které však správně zohlednily právě uložením pokuty na spodní hranici zákonné sazby. Co se týče osobních poměrů stěžovatele, ani zde ze spisu či z tvrzení stěžovatele nelze zjistit žádné mimořádné okolnosti. Vzhledem k tomu, že stěžovatel používá titul JUDr., lze usuzovat, že má vysokoškolské právnické vzdělání, a tedy i s tím spojené nadstandardní výdělkové možnosti. Samotnou částku 2500 Kč nelze považovat za tak vysokou, aby měla za následek nepřiměřený, např. likvidační, dopad do majetkové sféry stěžovatele. U takto nízkých částek zákonné spodní hranice pokuty o uplatnění důvodu dle § 44 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupek ostatně prakticky nelze.

[24] Pokud vůbec nelze uvažovat o tom, že by v konkrétním případě mohly být naplněny podmínky typově vypočtené v § 44 odst. 1, a stěžovatel se využití tohoto mimořádného institutu ani v řízení před správními orgány nedomáhal, neměl žalovaný ani povinnost v odůvodnění svého rozhodnutí vyložit, zda podle jeho názoru byl důvod pro aplikaci tohoto ustanovení a jak využil svého diskrečního oprávnění založeného citovaným ustanovením.

[25] Nelze proto přisvědčit ani námitce stěžovatele, že správní orgány ignorovaly změnu zákona v jeho prospěch. Příléhavý v posuzované věci tudíž není ani poukaz stěžovatele na rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 1. 2014, č. j. 7 As 34/2013 - 29, v němž mimo jiné vyslovil, že v zákoně o přestupcích je promítnuta i zásada, podle které je třeba posoudit, zda není nová právní úprava pro stěžovatele příznivější.

[26] Důvodnou Nejvyšší správní soud neshledal ani námitku stěžovatele, že krajský soud opomenul námitku na chybějící konkretizaci formy zavinění ve výroku rozhodnutí či jiné části rozhodnutí. Z odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku je totiž zřejmé, že krajský soud se touto námitkou stěžovatele poměrně podrobně zabýval, když v bodě 21 rozsudku konstatoval následující: „*žalobcova argumentace, že pro celkové pojetí rozhodnutí nestačí formu zavinění označit jako nedbalost, se nezakládá na pravdě. Dle § 3 přestupkového zákona k „odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění“. V případě přestupku kladeného žalobci za vinu zákon nevyžaduje zavinění úmyslné, postačí nižší forma zavinění. Prvostupňový správní orgán ve výroku rozhodnutí konstatoval formu zavinění z nedbalosti, v odůvodnění rozhodnutí pak předložil a řádně odůvodnil své úvahy, na základě kterých k tomuto závěru dospěl. Pojednal taktéž o důvodech, pro něž vyloučil úmyslnou formu zavinění, aby dospěl k přesvědčení, že v případě žalobce se jedná o nedbalost nevědomou. Prvostupňový správní orgán v odůvodnění takto obsáhle pojednal o formě zavinění i přesto, že sankce ve formě pokuty byla uložena při samé spodní hranici zákonné sazby. Zákonným požadavkům bylo prostým konstatováním nedbalosti ve výrokové části učiněno zadost, výrok rozhodnutí je dostatečně určitý, neboť obsahuje údaj o formě zavinění. Pro úplnost lze dodat, že také § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky stanovuje, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. V dané věci zákon výslovně nutnost úmyslného zavinění nestanovuje, tudíž ani nová právní úprava v tomto ohledu nepřináší změnu. Napadené rozhodnutí není stiženo žalobcem tvrzenou vadou, tj. není nepřezkoumatelné.*“ S těmito závěry krajského soudu se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje a dodává k nim, že z odůvodnění rozhodnutí správního

orgánu prvního stupně vyplývá konkrétní forma stěžovatelova zavinění, neboť správní orgán prvního stupně konstatoval, že stěžovatel měl a mohl vědět, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný společností, tj. zmínil formu nedbalosti nevědomé upravené v § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích tak, že *přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.* Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tudíž byla seznatelná přesná forma zavinění.

[27] Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na bod 10 rozsudku zdejšího soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 -37, v němž vyslovil, že *„podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Proto nelze přisvědčit stěžovateli, že je povinností správních orgánů ve výroku rozhodnutí o přestupku rozlišovat mezi vědomou a nevědomou nedbalostí, neboť z hlediska určení formy zavinění jde vždy o nedbalost [srov. znění § 4 odst. 1 zákona o přestupcích: Přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.]. To sice neznamená, že by správní orgán nebyl vůbec povinen posoudit, zda stěžovatel spáchal přestupek v nedbalosti vědomé či nevědomé, neboť jde o jednu z okolností významných pro rozhodování o výši sankce. Dle názoru Nejvyššího správního soudu však plně postačí, promítne-li se takové posouzení do odůvodnění rozhodnutí o přestupku, což v projednávané věci bylo splněno.“*

[28] S argumentací krajského soudu se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje také v případě posouzení námitky stěžovatele, že měření rychlosti proběhlo v rozporu s Návodem, jelikož v dráze paprsků vysílaných rychloměrem se nacházel sloup veřejného osvětlení. Nejvyšší správní soud má totiž stejně jako krajský soud za to, že sloup veřejného osvětlení se nachází na samé hraně snímku pořízeného rychloměrem, tudíž v radarovém svazku vysílaným ověřeným rychloměrem není žádný předmět, který by mohl ovlivnit měření rychlosti (na přímce mezi radarem a vozidlem stěžovatele není žádná překážka). S ohledem na tuto skutečnost Nejvyšší správní soud nepovažuje za opodstatněnou ani námitku stěžovatele, že ze snímku rychloměru není seznatelná výseč (radarový svazek), ve které jsou vysílány radarové vlny. Za této situace Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud považuje stěžovatelem požadované provedení důkazu Návodem za nepotřebné a rozporné se zásadou procesní ekonomie. Pokud by byla pravdivá domněnka stěžovatele, že jakýkoli statický předmět v širokém okolí měřeného vozidla vylučuje správnost měření, byl by rychloměr v praxi zcela neupotřebitelný, a takový argument je třeba proto odmítnout jako absurdní. Za přiléhavý považuje Nejvyšší správní soud také poukaz krajského soudu na skutečnost, že žalovaný doložil, že jím pověřená úřední osoba absolvovala potřebná školení, a byla tudíž odborně způsobilá vyjadřovat se k fungování předmětného rychloměru a hodnotit pořízený záznam. Ověřovací list rychloměru ve správním spise dokládá, že rychloměr byl řádně certifikován, tj. technicky plně technický způsobilý k měření. Ze správního spisu taktéž vyplývá, že policejní hlídka pořizující záznam disponovala osvědčením způsobilosti obsluhy předmětného rychloměru.

[29] Nejvyšší správní soud má navíc stejně jako krajský soud za to, že pokud by předmětný sloup měření skutečně rušil, pak by rychloměr patrně indikoval chybové hlášení a měření by se pravděpodobně vůbec neuskutečnilo. Není dán ani žádný důvod se domnívat, že by rychloměr byl chybně ustaven. Povahu nepodloženého tvrzení naproti tomu má opačné tvrzení stěžovatele, což je v podstatě zřejmé již ze samotného snímku pořízeného rychloměrem. Stěžovatel navíc toto své tvrzení nijak racionálně nevysvětlil. Poukaz stěžovatele na rozsudek NSS ze dne 30. 7. 2015, č. j. 9 As 42/2015 – 39, není příléhavý, neboť výše uvedená argumentace ve vztahu k měření rychlosti je čistě účelová a nepodložená, nikoli možná či logická verze události.

[30] Své tvrzení, že v úseku, v němž došlo k měření, nebyla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod., ale 70 km/hod., stěžovatel rovněž nijak nedoložil. Ze záznamu o přestupku je zřejmé, že nejvyšší dovolená rychlost v místě měření byla 50 km/hod. Z již zmíněné fotografie obsažené v tomto záznamu vyplývá, že měření proběhlo bezprostředně u křižovatky ulice Třeboňská a Polní v obci Štěpánovice. Tato křižovatka se přitom nachází uvnitř obce, daleko (řádově stovky metrů) od hranic obce. Toto místo spáchání přestupku potvrzují také další skutečnost uvedené v předmětném záznamu (souřadnice místa měření rychlosti a to, že bylo měřeno u domu č. 207 ve směru na Třeboň). Všechny tyto údaje navzájem korespondují a nejsou v rozporu. V obci přitom zákon stanoví maximální rychlost 50 km/hod. (§ 18 odst. 4 zákona o provozu na silničních komunikacích) a z ničeho nevyplývá, že by tomu v posuzované věci bylo jinak. Nelze tudíž přisvědčit ani námitce stěžovatele, že důkazy z nichž správní orgán vycházel, nejsou způsobilé objasnit otázku nejvyšší dovolené rychlosti. Dokazování v tomto směru proto není ani třeba jakkoli doplnit, jak se toho domáhá stěžovatel. Takový postup by stejně jako v případě dokazování Návodem pouze vedl k neopodstatněnému prodloužení řízení v rozporu se zásadou procesní ekonomie. Z výše uvedeného je zároveň zřejmá nedůvodnost tvrzení stěžovatele, že nejvyšší dovolená rychlost v měřeném úseku byla 70 km/hod.

[31] Nejvyšší správní soud zde poznamenává, že mu je z úřadní činnosti známo, že stěžovatel používá typizované námitky (nedodržení návodu k obsluze radaru, nekonkrétní tvrzení ohledně absence či naopak existence zvláštního dopravního značení v místě měření rychlosti apod.), které jeho zástupce opakovaně užívá v mnoha jiných obdobných případech (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2018, č. j. 4 As 152/2017 - 30, bod 15 a tam citovaná další judikatura). Za těchto okolností lze opět obecně možno pouze poukázat na nevěrohodnost takovýchto typizovaných námitek a tvrzení.

[32] Nejvyšší správní soud uzavírá, že správní orgány ani krajský soud neměly žádný důvod pochybovat o správnosti měření rychlosti vozidla stěžovatele a předmětný záznam o měření rychlosti je spolu s ostatními podklady (oznámení o dopravním přestupku, úřední záznam) dostatečný k prokázání skutečnosti, že se stěžovatel jako řidič měřeného vozidla dopustil projednávaného přestupku spočívajícího v překročení rychlostního limitu. Požadavek stěžovatele na doplnění dokazování proto Nejvyšší správní soud shledává neopodstatněný a nedůvodný.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[33] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné

námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[34] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. června 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu